

den — England er jo en astatist Magt. Og Fjælsken af denne Solidaritet er ikke ny. Det er nu omtrent 16 Aar siden, at Fyrst Bismarck traadte til som Udenrigsminister i Preussen. Han førte den Gang en Brevvevling med en desværre for tidlig afdød Statsmand her i Landet, og i denne Brevvevling gjorde han gjældende, at de skandinaviske Folkelag og de nordtydske Folkelag havde mange Berøringspunkter; saavel hvad Afstamning som Religion, Sæder og Skikke angaar. Det var hans Tanke, at disse Folketammer burde slutte sig sammen, og han tilspøiede, at han ønskede at staa i vensabeligt Forhold til Danmark; men desform han ikke kunde opnaa dette med det Gode, blev han nødt til at lamme Danmark for ikke at have en Fjende i Nøggen, naar han gik mod Østerrig — det var allerede dengang hans Tanke. Disse Ting ere jo nu historiske, saa at de kunne omtales. Jeg ser i det Anførte et Legn paa, at ogsaa den tydske Regjering har den Anstuelse, at de skandinaviske og de germaniske Folketammer have fælles Interesser og derfor bør slutte sig sammen. Med dette for Die kan jeg endnu mindre tænke mig, at Lydsland skulde ville paaføre os en Grobringskrig. Jeg tror langt snarere, at den Tanke, som var udtalt i Pragfreden, og som desværre blev hævet efter Berlintraktaten i Oktober 1878, bliver gjenoptagen, og at man vender tilbage til dette, at give Danmark tilbage, hvad der virkelig er dansk. Først da selvfølgelig vil den fulde Forstaaelse kunne komme tilfæde mellem Folketammerne. Først da vil den Tanke kunne blive virkelig, som Fyrst Bismarck udtalte i den Brevvevling, jeg omtalte. — Hvis de Betragtninger, jeg her har tilladt mig at anstille, ere rigtige, saa forekommer det mig, at Danmarks Opgave, at dets Diplomatiske Opgave er faare let, thi saa er Stillingen givet, saa gjælder det blot om at komme ind i den europæiske Concert, om jeg saa maa sige, paa den rigtige Maade. Det er klart, at vi ikke længere kunne spille første Violin, som vi forsøgte før 1864. Strengene brast paa Konferencen i London, og siden den Tid have vi været udenfor den europæiske Concert. Bevist derfor blev ført i denne Sal i et Nøde, hvor der fandt en Oplesning Sted angaaende de diplomatiske Forhold. Jeg røber ingen Hemmelighed, naar jeg vidner, at idetmindste jeg og Mange med mig have faaet det Indtryk, at det Oplæste indeholdt Bevis for, at vi ikke vare ret med i den europæiske Concert. Det gjælder altsaa for os om at komme ind paa rette Maade. Vi kunne ikke spille første Violin, kun sekundere, spille Sekundviolin, og naar vi sekundere paa den rette Maade, tror jeg ikke, Danmark er udsat for nogen alvorlig Fare i en nær Fremtid. Jeg tror ikke, vi skulle sætte vore Lanter for stærkt paa det, som er udtalt i Motiverne til Lovforslaget, og hvortil Alt deri stiler hen, nemlig den sidste afgjørende Kamp ved Kjøbenhavn

Jeg tror ikke, vi gjøre vel i alt for meget at sætte vore Dine derpaa, thi jeg tror, at, naar vi blot forstaa at indrette vor Sag paa rette Maade, vil denne sidste afgjørende Kamp afdri g komme, og det er dog unegtelig det Bedste. Jeg hører ikke til dem, der ønske Uvæbning, tværtimod; jeg ønsker, vi skulle ruste os paa bedste Maade i Forhold til vore Eener ligesom de andre europæiske Magter, holde 1—2 pCt. af Befolkningen under Vaaben og anskaffe de bedste Vaaben, vi kunne faae. Jeg er endvidere af den Mening, at vor Flaade er vort væsentligste Værn, og at det navnlig er den, vi bør søge udviklet. Jeg lader ikke de Betragtninger gjælde, som ere anførte i Motiverne og ogsaa her i Salen af den høitærede Minister, at det dog ikke kan nytte at rivalisere med de store Magters Flaader. Dette er ganske ligegyldigt. Lad os udvilde Flaaden saa stærkt som muligt; vi vide ikke, paa hvilken Maade vi kunne faae Brug for den; de skandinaviske Flaader kunne vi dog altid være sikke paa at have i Nøggen. Den Inbending, at Lydslands Flaade er stor, gjælder heller ikke, thi hvem siger, at vi ikke komme til at kæmpe Side om Side med den; vi have jo set Østerrig, som har lidt værre Næberlag og Tort fra Lydslands Side end vi, nu gaa sammen med Lydsland. Jeg tror, at vor Hær er i en Tilstand, som kan taldes fortrinlig i Forhold til, hvad den raader over. Vi have Alle Leilighed til at kjende en Del til Hæren, thi vi have mer eller mindre vort Kjød og Blod i den, og jeg tror at de, som have set, med hvilken Særdighed, Udholdenhed, Kraft og Dygtighed der arbejdes fra Stoves og Smaas Side paa at bringe Hæren op til noget Ordentligt, virkelig Dygtigt, ville erkjende, at der i de sidste 10 Aar i den Retning er gjort umaadelige Fremskridt, og det uagtet Klagen over manglende Befalingsmænd vist ikke er ubegrundet. Man har hjulpet sig, som man kunde, og har frembragt fortrinlige Resultater. Jeg for mit Vedkommende skal ikke negte min Stemme til de Forbedringer, som endnu kunde anses for ønskelige og nødvendige for at bringe Hæren op til et endnu høiere Standpunkt. Men hvad der efter min Mening endnu staar tilbage, er, at Befæltningssforholdene indrettes paa en saadan Maade, at ikke alene Sjælland og Kjøbenhavn, men ogsaa Sylland faar sit befæstede Punkt. Uden det tror jeg ikke, at man kan give sit Minde til de Foranstaltninger, som her foreslaas. Det er vanskeligt for en ufagkyndig Mand som jeg at give Raad i den Retning, og jeg vil derfor bede betragtet, hvad jeg siger, som Henstilling til Overveelse. Det forekommer mig, og jeg har hørt flere Sagkyndige udtale den samme Mening, at vi paa Nordspidsen af Sylland have et Punkt, der fortrinlig vilde egne sig til at blive befæstet og til at være Flaadestation. Jeg tænker paa Frederiks-havn. Hele Beskytjel er af Naturen ud-